

Text: Mt 10, 16-20

Hle, já vás posílám jako ovce mezi vlky; buďte tedy obezřetní jako hadi a bezelstní jako holubice. Mějte se na pozoru před lidmi; neboť vás budou vydávat soudům, ve svých synagógách vás budou bičovat, budou vás vodit před vládcy a krále kvůli mně, abyste vydali svědectví jim i národům. A když vás obžalují, nedělejte si starosti, jak a co budete mluvit; neboť v tu hodinu vám bude dáno, co máte mluvit. Nejste to vy, kdo mluvíte, ale mluví ve vás Duch vašeho Otce.

Milí přátelé, bratři a sestry v Kristu,

Slyšeli jsme dva povzbuzující texty, jejichž společným poselstvím je přímlyva a přítomnost Božího Ducha. Když se cítíme ohroženi, jsme pro víru v Ježíše a pro svědectví o něm posmíváni a nevíme, jak se hájit, co říct, Ježíšova slova nás ujišťují: Mluví ve vás Duch vašeho Otce.

Toto povzbuzující ujištění nás má vést k odvaze ke svědectví. Budeme si i v těžkých okolnostech vědět rady, jak odpovědět, co říct, abychom dělaly čest našemu Pánu. Tak též apoštol Pavel nám připomíná:

Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním. Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč?

Ano, to všechno se může stát a křesťané tyto zlé věci v různých dobách zakoušeli a prožívali.

Apoštol Pavel však dodává povzbuzující slova: Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu. Tato povzbuzující slova z prvního čtení si můžeme připomenout, když nám Ježíšova slova zaznívají v kontextu Božího povolání, Božího vyslání: „Hle, já vás posílám jako ovce mezi vlky“.

Ovce mezi vlky... No, děkuji pěkně. Nevím, jak vy, ale já ovci mezi vlky být netoužím a nechci, vždyť pokud jsem ovce, co tak asi mohu čekat, když se připletu do vlčí smečky? To si rovnou můžu dát na čelo cedulku: Snídaně čeká. Vlci mě jako ovci přece s potěšením roztrhají. A co by také měla ta hloupá ovce, co se vydá navštívit vlčí smečku, čekat jiného, že? A Ježíš s naprostou samozřejmostí seznamuje své následovníky s tím, že je mezi vlky posílá a že se svou vírou problémy mít budou: Ve společnosti se na vás budou dívat s podezřením, dokonce ani ve své rodině se nemusíte cítit v bezpečí..., to je realita zranitelnosti toho, kdo bere Kristovo slovo vážně, pravdivé zhodnocení toho, co nám ten obraz, že jsme jako ovce mezi vlky, přibližuje. Ale přece... My jsme poslání jako ovce mezi vlky v naději, že tam někde

venku jsou i ovce, které máme najít. A známe pastýře a víme, že bez tohoto pastýře se neobejdeme a že jej i ty další ovce potřebují. Navíc, ne každý vlk vlkem zůstane. Může se stát, že ta jediná ovce ve vlčí smečce obstojí. A nejen to. Když ovce obstojí ve svém úkolu, tak se může stát, že i ti „soudci, vládcové a králové“, o kterých prorocky mluvil Pán Ježíš, tak že uvěří. Že „bratr bratra a otec dítě a děti rodiče“ nevydají na smrt, ale že nastanou ty vzácné jsou dny plné požehnání, když najednou nastane společenství, ve kterém je lidem dobře. Těm samým lidem, kteří si byli navzájem protivní, je najednou spolu dobře. K této úžasné transformaci skutečně potřebujeme to nevyslovitelné lkání svatého Ducha. Potřebujeme jeho přímlyvy, abychom si mezi vlky uměli dobře počínat. Jít jako šel Ježíš, jako ovce mezi vlky. Ježíš šel, aby mezi vlky našel ztracené ovce a zachránil je. A my jej máme následovat. Jít jako ovce mezi vlky. Dobrá a co k tomu potřebujeme? Jaký nám dal Ježíš pokyn? „Buďte tedy obezřetní jako hadi a bezelstní jako holubice.“ Had, holubice... Stejně jako ovce a vlk jsou to živočichové, se kterými se lidé tehdy potkávali mnohem častěji než dnes... Až na tu holubici (i když si nejsem zrovna jistá, jak by mohl být pro nás holub na Staroměstském náměstí vzorem bezelstnosti.) Vlk už pro nás také nepředstavuje takové nebezpečí jako představoval tenkrát, tomu obrazu nerozumíme tak naléhavě jako tehdejší posluchači a také ztráta ovce pro nás není nic aktuálního.

Co znamená obraz opatrných hadů? Hadi vnímají ořesy půdy. Pokud zadupete, had se dá na ústup. Je opatrný a nevyhledává problémy. Had se sice chce vyhřívat na slunci, ale je dost opatrný na to, aby se schoval, když slyší ořes. Nechce problémy, vyhne se vám. Buďte opatrní jako hadi. Když jde křesťan jako ovce mezi vlky, stále chce žít v pokoji ve společenství stejně smýšlejících, chce mezi vlky svědčit o Kristu, ale zároveň je dost opatrný na to, včas se schovat a když slyší vlčí vytí, pořád se dá nějaké té vlčí akci obezřetně vyhnout.

Co znamená obraz bezelstných holubic? Bezelstní jako holubice... Jiné překlady říkají: Čistí, nevinní, ryzí, nesmíšení, jsou tedy jako čisté zlato, bez příměsí dalších kovů. Jdeme-li mezi lidi zvěstovat evangelium, pak je cílem zvěstovat evangelium. Toto zvěstování evangelia nesmí být „kontaminováno“ nějakým skrytým záměrem. Třeba onou vlčí touhou kousnout a vládnout. Touhou prosadit sebe. Mít poslední slovo, odejít jako vítěz.

A můžeme se i ptát, kolikrát se v dějinách církve odehrála transformace bezelstné holubice, či bezbranné ovce v zákeřného vlka? Obraz spojující ovci a vlka dohromady Ježíš použil vícekrát. S tímto obrazem se v Ježíšově vyučování setkáváme také, přímo v kázání na hoře, Mt 7 kapitola 15 verš.

Střežte se lživých proroků, kteří k vám přicházejí v rouchu ovčím, ale uvnitř jsou draví vlci. Co však znamená, že ten lživý prorok přichází v rouchu ovčím a uvnitř je dravý vlk. Má roucho ovčí, takže jeho poselství se zdá správné, nicméně je „kontaminováno“ nějakým skrytým záměrem, s tím jsme se potkali např. U Šimona Mága ze Skutků apoštolů, nebo u proroka Bileáma, který měl králi Balákovi za peníze proklít Izrael. Jejich služba byla za peníze a jejich poselství bylo prodejně a motivované penězi. Společným jmenovatelem, poznávacím znamením dravých vlků v ovčím rouchu je jejich ovoce. Což sklízíte z trní hrozny nebo z bodláčí fíky? Po jejich ovoci je poznáte. Ano, rozdělení ve společnosti a napětí či životní nepohoda pro svědectví Kristovo, to je ovoce trní a bodláčí. To nejsou hrozny a fíky. Ježíš tohoto ovcevlka označuje jako lživého proroka, tedy toho, kdo se nedává vést Duchem svatým, ale svým vlastním zájmem... My máme být bezúhonní a ryzí, Boží děti bez poskvrny uprostřed pokolení pokřiveného a zvráceného a reprezentovat Boha bez reptání a bez pochybování. Máme úkol svítit v něm jako hvězdy, které osvěcují svět. Na toto pověření potřebujeme **Boží pomoc**, a Bůh nám ji nabízí, zpívali jsme to v té písni... Jsem tu, prázdné ruce mám (...) obraz, který do mě vložil, obživ sám. Potřebujeme obžít Svatým Duchem... A Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkaním... Ježíš nikdy neřekl, že cesta ovčí mezi vlky bude lehká a vítězná, ale povzbuzoval své následovníky v tom, že ta cesta má smysl. Při vši té bezbrannosti ovčí máme obrovskou oporu v Božím duchu, který přichází na pomoc naší slabosti. „Vždyť ani nevíme jak a za co se modlit.“ To je pokorné přiznání vlastní neschopnosti modlit se podle Boží vůle. „My ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám ten Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkaním...“ jsme četli v prvním čtení z Pavlova listu do Říma. Není to o množství modliteb, je to spíš o způsobu, jak s ním mluvíte.“ Žalm 62 říká: Jen zmlkni před Bohem, duše má, vždyť on mi naději vlévá. „Duch přichází na pomoc naší slabosti.“ Duch svatý tu naši slabost spoluprožívá, a vlévá nám novou naději. Když jsme slabí tak, že ani k Bohu ve své roztráštěnosti a vnitřní vyprahlosti volat nedokážeme, on to dělá za nás. Přimlouvá se za nás, zná naše trápení, naši nejistotu, naši ubohost a bere ji vážně, že jeho sténání, jeho lkání, slyší ten, který zkoumá srdce, svatý Bůh. Tato přimluva Ducha svatého za každého věřícího v Krista, který je touto vírou svatý, pro Boha oddělený, je vítězstvím Boží lásky nad všemi našimi slabostmi, nad každou sítí a léčkou, do níž se tak snadno dokážeme zaplést. Ježíšovo slovo nezpochybňuje těžkosti, uprostřed napětí, nesnadných situací a obav o živobytí Ježíš otevírá možnost působení svatého Ducha a okolnosti kolem nás proměňuje. Jsme jako ovce mezi vlky. Jednoduché to

není. Ale Ježíš šel před námi, sám tu cestu vyšlapal a on sám se od vlků sežrat nechal. I za nás. Jsme jako ovce mezi vlky. Ale nejsme na to sami. Ježíš nám dává svého svatého Ducha. A můžeme se vrátit k nádhernému hymnu, který jsme slyšeli v prvním čtení: Kdo vznese žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh ospravedlňuje! Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás! Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? Jak je psáno: „Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na porážku.“ Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu. Amen.

Introit: Žalm 133, Čtení: Ř 8, 26-39, Text: Mt 10, 16-20, Poslání: Fp 2, 13-15

Písně:

315 – Nás zavolal jsi, Pane
169 – Jak rozkošné a milé, když bratři s druhem druh
250 – Jsem tu, prázdné ruce mám
681 – Jsem tvůj Bůh, Pán nad zemí
717 – Tvá, Pane, láska, nám sílu dává